



Heimwee



Geholpen worden in je moerstaal

TEKST MARLEY HEILBRON-STEEGHS

Twee stralende mannen verschijnen in mijn scherm als ik met Bart Vemer en Philip Slabbekoorn skype. Ze woonden en werkten samen vier jaar in Parijs. Philip: "Ik stond op de lijst om divisie boardmember te worden bij Danone en daar hoorde bij dat ik een betrekking in het buitenland moest hebben gehad. Dat werd Parijs."

Philips partner Bart werkte op dat moment als psycholoog voor een GGZ-instelling in Noord-Holland. Bart: "Het idee om de dagelijkse sleur te doorbreken sprak me wel aan." Ze hebben mooie herinneringen aan hun tijd in Parijs: "We maakten fietstochten zonder plan en lieten ons leiden door ons gevoel. We kwamen in bijzondere wijkes, zagen de mooiste straattheaters en vonden de leukste cafeetjes en restaurantjes. We woonden in Parijs en toch voelden die weekenden als vakantie. We genoten." Bart: "Het is wonen in een museum. Overal waar je kijkt is geschiedenis en cultuur. Je moet het echter niet romantiseren. Het heeft ook al het harde en anonieme van een grote stad. Nieuwe vrienden komen er niet aanwaaien, je moet het zelf maken. De taal was voor mij regelmatig een barrière. Niets ging meer vanzelf. Door de week, vooral als Philip weg was, voelde ik mij ontheemd. Je kunt je in zo'n grote stad behoorlijk eenzaam voelen." De sleur was in elk geval zeker doorbroken. Bart: "Ik werd op mijzelf teruggeworpen. 'Wat doe ik hier', vroeg ik mij regelmatig af. Door de situatie werd ik gedwongen veel alleen te regelen. Aanvankelijk vond ik dat onprettig. Ik was het niet gewend, laat staan in het

Frans." Philip: "Ondanks dat ik gewend was veel te reizen, viel het mij soms ook zwaar. De Franse taal is doorspekt met cultuur. Vaak gebruikt men stellingen en weet je niet hoe iets bedoeld is. De Parijzenaar heeft de neiging tot heropvoeden: als je een beleefdheidsvorm niet goed gebruikt, negeren ze je gewoon of word je op andere manieren gecorrigeerd. Ik word daar dan wat opstandig van en neig ertoe niets meer te zeggen. Daar wordt je taal natuurlijk niet beter van. Op het werk werd er ook nog eens veel Engels gesproken. Behalve in de board, daar was het uitsluitend Frans. Dat wisselen van talen is veeleisend, eigenlijk ben je daardoor in je denken steeds een fractie langzamer dan je gewend bent."

Het nieuwe leven vroeg dus veel van hun energie. Daartegenover vonden ze een veilige haven in hun vakantiehuis in Vacqueyras. Dat huis hadden ze gekocht in 2009 en helemaal opgeknapt. "Net als de échte Parijzenaar probeerden we in de zomerweekenden de stad te ontvluchten en verruilden we het hete beton voor de idyllische Provence." Philip: "Daar voelde ik mij thuis, daar kon ik mezelf zijn en bijkomen. We hebben daar een fijn contact met de buurt en worden altijd hartelijk ontvangen. De plattelandscultuur is heel anders. Iedereen kent ons hier en zodra we aankomen gaat het als een lopend vuurtje rond: 'De jongens zijn er weer!'. We worden hier vaak uitgenodigd. Het draait vooral om gezelligheid en eten en drinken. Het leven is hier heerlijk eenvoudig. Het nadeel was dat we in het weekend niet aan onze sociale contacten in Parijs konden bouwen." Bart: "We waren een soort hybride, van alles een beetje. Binnen die omstandigheden hebben we toch een aantal heel mooie vriendschappen opgebouwd."

Sinds vorig jaar woont het stel weer in Amsterdam. Wat hebben ze geleerd van het Parijse avontuur? Philip: "Het dealen met de nieuwe taal en cultuur heeft ons beider leven verrijkt, het heeft meer afwisseling gebracht en ons flexibeler gemaakt. Ondanks dat we ons autonoom zijn gaan voelen, zijn we onze familie en vrienden juist door het gemis meer gaan waarderen. Deze stap buiten onze comfortzone heeft ons positief veranderd. Bart is ondernemender geworden, hij heeft zijn grenzen verlegd. We staan meer open voor nieuwe dingen en zijn constant aan het leren. Parijs heeft een bijzondere plek in ons hart gekregen. Als we er nu eens teruggaan, is het weer genieten. Dan voelen die vakantieweekendjes in Parijs als thuis."

Uit deze bijzondere Franse leerschool bleek dat Bart zichzelf had onderschat: naast het regelen van privé zaken zette hij in zijn eentje een bloeiende online psychologiepraktijk op. Hij richt zich daarbij vooral op Nederlanders in het buitenland. Bart: "Ik werkte in Nederland al met e-healthprogramma's en dat ben ik in mijn online praktijk ook gaan inzetten. Zeker nu ik zelf zo'n intensief proces heb meegemaakt, kan ik mijn eigen ervaring goed kwijt in dit werk. Ik weet als geen ander hoe fijn het is om je hart te kunnen luchten in je moerstaal. Het is mooi dat ik dat nu anderen kan bieden, overal ter wereld, waar je ook bent." ■

Marley Heilbron-Steeghs verhuisde in 2014 met haar man en kinderen (nu 7 en 10 jaar) naar Boston. Ze runt een online behandelpraktijk voor kinderen en werkt als psycholoog voor Affectivity.

www.affectivity.com / info@affectivity.com